

DRAKENKAMP

1

Draken op het spoor

ADE SOMMEREYNS

met illustraties van
ANN DE BODE

DE EENHOORN

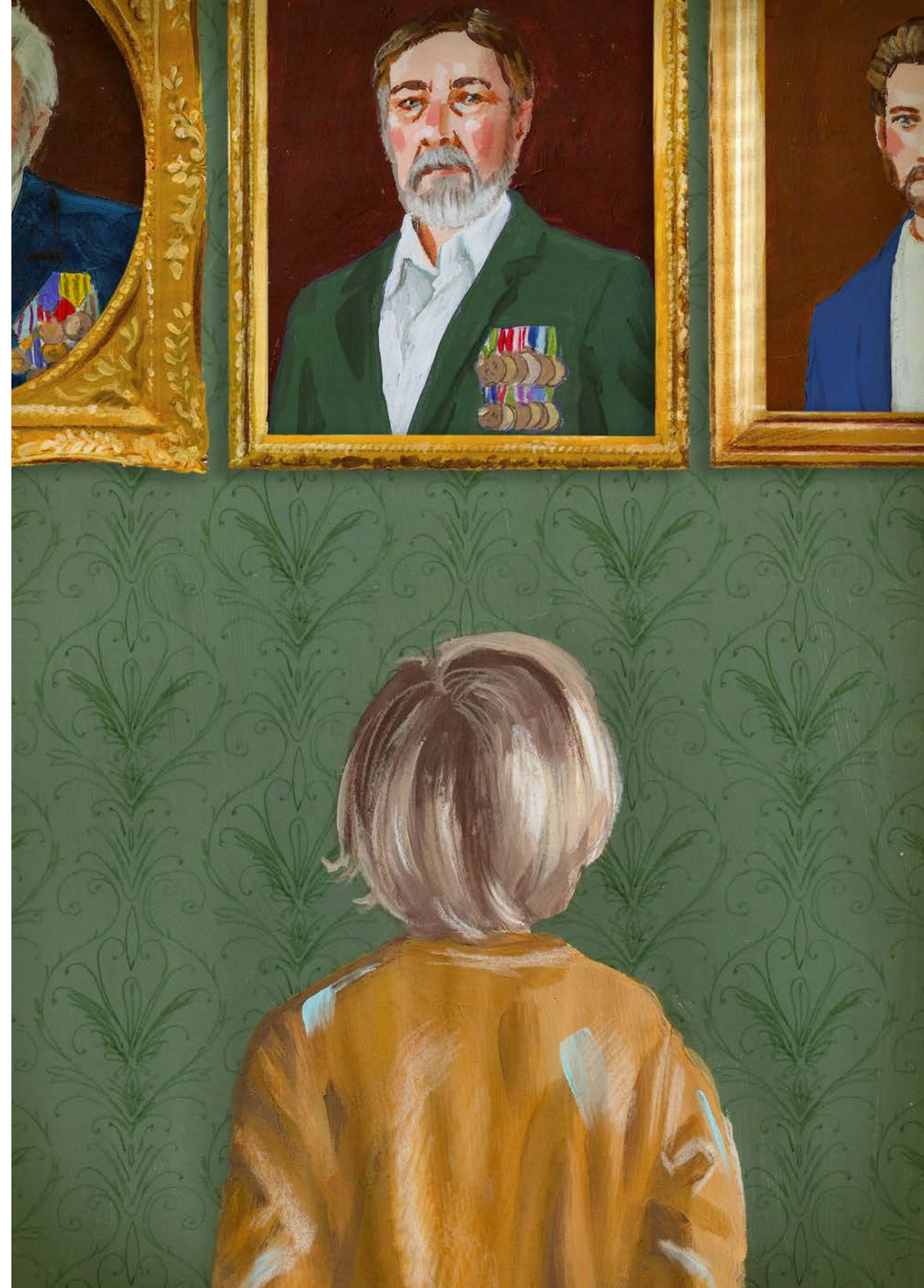
Drakenjacht

Ridder Lucas en ik sluipen tot vlak bij het monster. Langzaam. Muisstil. Zoals het daar ligt te slapen, lijkt het niet gevaarlijk. Maar een drakenkenner als ik weet wel beter. De zwarte snorhaardraak is een van de dodelijkste wezens op aarde. Wakker zou hij ons met huid en haar verslinden. We moeten het vangnet helemaal over hem heen krijgen, voor hij zijn gifgroene ogen opendoet. Alleen dan zullen wij dit avontuur overleven. Alleen dan zal het koninkrijk gered zijn. Ik pak mijn kant van het net stevig vast en kijk naar Lucas. De dappere ridder haalt diep adem en knikt. Mijn lippen tellen af: 'drie, twee, één ...' Dan hardop: 'Aanvallen!' Nog voor we mama's oude sjaal helemaal over Pluisje heen hebben, veert ze overeind. Met een boze miauw spurt ze papa's studeerkamer rond. Dan klimt ze met grote sprongen omhoog: langs papa's stoel en bureau tot op een stapel boeken. Een laatste sprong doet de hele boekentoren omvallen en zo landt Pluisje boven op een hoge kast. Met haar oren plat op haar kop blaast ze naar ons. Lucas en ik rollen lachend over de grond.

'De zwarte snorhaardraak is voor altijd verjaagd,' proest Lucas. 'Alweer een geweldige overwinning!' roep ik. Drakenjacht is mijn favoriete spel. En een goede oefening voor later. Gelukkig is mijn beste vriend Lucas er ook dol op. Mijn poes Pluisje is minder enthousiast. Buiten adem van het lachen ga ik met mijn rug tegen het bureau zitten. Trots kijk ik naar de drie schilderijen aan de muur. De strenge man op het eerste schilderij is mijn overgrootvader, Joris de Eerste. Ik heb hem zelf nooit gekend. Hij was de allereerste minister van Drakenbestrijding. Op het tweede schilderij staat opa, Joris de Tweede. Hij was de volgende minister van Drakenbestrijding. Op het portret ziet hij er plechtig uit. Heel anders dan de verstrooide grappenmaker die ik ken. Zijn blauwgrijze ogen herken ik wel. Op zijn borst hangen twaalf lintjes met medailles. Eretekens voor buitengewoon moedige daden. Allemaal van de oude koning Victor gekregen. Op het derde schilderij staat papa, Joris de Derde. Op dit moment is hij de minister van Drakenbestrijding. Papa-op-het-portret ziet er bijna net zo uit als papa-in-het-echt: donkerblond haar en dezelfde blauwgrijze ogen als opa. Zijn rechtermondhoek zit een tikkeltje hoger dan de linker. Daardoor ziet hij er altijd vrolijk uit. Zelfs wanneer hij ernstig probeert te kijken. Op papa's borst hangen maar drie lintjes. Hij is nog maar een paar jaar minister. En er zijn de laatste tijd ook steeds minder draken.

Naast de portretten hangt nu een kalender. Daar komt later mijn portret. Want dan word ik, Joris de Vierde, minister van Drakenbestrijding.

Ver weg op de benedenverdieping klinkt de gong. Dat is onze butler Alfred. Hij laat weten dat het avondeten eraan komt. Over tien minuten slaat hij opnieuw op de gong. Tegen dan moeten we netjes aan tafel zitten. Op gewone dagen vinden mama en papa het niet erg als ik laat ben. Maar als er gasten zijn, moet ik mij netjes aan de regels houden. En vandaag is niet alleen Lucas er. Net als elke zondag zijn ook oma en opa op bezoek.

Scherven

Ik spring recht en help Lucas overeind. We moeten snel de gevallen boeken opruimen. In de studeerkamer mag ik eigenlijk geen wilde spelletjes spelen. Omdat het er vol kostbare en breekbare spullen ligt. Opgerolde landkaarten van het hele koninkrijk en honderden boeken over draken, aanvalstechnieken, wapens, geheime recepten en nog veel meer. Veel interessanter dan de saaie reeksen die beneden in onze bibliotheek staan. Het allerbelangrijkste boek ligt open op het bureau: de *Grote Encyclopedie der Draken*. Een dik boek waar overgrootvader zestig jaar geleden aan begon te schrijven. Daarin verzamelde hij, en daarna opa en nu papa, alles wat ze over draken ontdekt hebben. Soms, als opa op bezoek is, blader ik samen met hem in het boek. Dan is het net alsof de woorden en de tekeningen uit het boek tot leven komen. Dan kijken de oranje ogen van de *draco hypnoticus* me recht aan. Dan hoor ik de paarden bang hinniken wanneer ze oog in oog staan met de *draco gigantica*. Dan voel ik de hete vlam waarmee de *draco pyromanus* opa's kleren in brand blies en hem in zijn blootje zette. Dan hangt de geur van de *draco stinkodorus* uren later nog in mijn neus.

Helemaal echt voelt het wanneer opa er een voorwerp bij pakt. Op de kasten staan lange rijen bokalen met drakenbloed en drakengif in allerlei kleuren. In andere bokalen drijven grote en kleine drakenogen. Er zijn ook dozen vol drakenschubben, tanden, botten, hoorns en klauwen. Van sommige soorten staan er op zolder hele kisten vol. Snel stapel ik samen met Lucas de boeken weer op het bureau. Wanneer ik een dikke atlas van de grond til, ontdek ik dat er niet alleen boeken zijn omgevallen. Midden in een plas water ligt een kapotte bokaal. Op een van de scherven kleeft een etiket. *Linkeroog van Draco Africanus* staat er in sierlijke letters. Maar waar is het oog zelf? 'Stop! Niet meer bewegen!' roep ik. Mijn ogen speuren de plankenvloer af. Tegen een boekenkast aangerold, ligt het: een witte oogbal met felgroene iris en spleetvormige pupil. Het ziet er gelukkig nog heel uit. Dan merk ik dat er nog iemand naar de oogbal kijkt. Mijn eigen sprong is één tel sneller dan die van Pluisje. Ik kan het oog nog net op tijd redden van haar scherpe nagels. Even staat Pluisje me met zwiepende staart aan te kijken. Dan steekt ze haar neus in de lucht en wandelt boos de kamer uit. Lucas staat met open mond naar het oog te staren. Hij lijkt wel een standbeeld. Ik schud hem weer tot leven: 'Dep jij het water op met de sjaal.' De oogbal rol ik voorzichtig in mijn zakdoek. Dat pakje gaat samen met de etiket-scherf achter een paar boeken in de kast. We rollen de andere

scherven in de sjaal en steken die onderin de prullenmand. Ik grijp Lucas bij de arm en trek hem de kamer uit. Met twee treden tegelijk rennen we naar beneden: eerst de trap af naar de eerste verdieping en dan de trap naar het gelijkvloers. Met een laatste sprint hollen we de hal door, vlak langs Alfred die weer naar de gong stapt. We stormen de eetkamer binnen. Onze billen raken de stoelen net voor de stok de gong raakt.

Uiterst belangrijk

Ik leg mijn servet op mijn schoot en probeer niet te veel als een hijgende hond te klinken. ‘Goedenavond, opa. Hoe maakt u het, oma?’

Naast me hijgt ook Lucas: ‘Goedenavond.’

Aan de overkant van de tafel fronst oma haar wenkbrauwen. Opa naast haar bijt op zijn lip om niet te lachen. Links en rechts van ons zitten mama en papa, elk aan een uiteinde van de tafel. Tussen ons in staan kandelaars en bloemstukken. Wanneer oma komt wordt de tafel altijd extra deftig gedekt.

Een kuch van papa doet me zijn kant op kijken. Met een streng gezicht tikt hij op zijn wang. Lucas en ik kijken elkaar verschrikt aan. Dikke zwarte strepen lopen schuin over de wangen voor me. En aan de blik van Lucas te zien hangt ook mijn gezicht nog vol camouflage. We grijpen onze servet en beginnen ijverig te boenen. Maar we zien aan elkaars wangen dat dat niet echt helpt.

‘Laat maar zo nu,’ zegt papa.

‘Probeer straks maar met water en zeep,’ stelt mama voor. Oma perst haar lippen op elkaar en schudt het hoofd. Tegelijkertijd bijt opa nog wat harder op zijn onderlip.